

"মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞানসাগৰ পিতাই তোমালোকক জ্ঞানৰ স্নেহেৰে খালিভৰপূৰ কৰি দিয়ে, যিমান বিচৰা নিজৰ আঁচল ভৰোৱা, সকলো চিন্তাৰ পৰামুক্ত হৈ যোৱা"

প্ৰশ্ন: জ্ঞানমार्গৰ কোনটোকথা ভক্তিমাৰ্গতো পচন্দ কৰে?

উত্তৰ: স্বচ্ছতা। জ্ঞান মাৰ্গত তোমালোক সন্তানসকলে স্বচ্ছ হোৱা। পিতাই তোমালোকৰ লেতেৰা কাপোৰ স্বচ্ছ বনাবলৈ আহিছে, আত্মা যেতিয়া স্বচ্ছ অৰ্থাৎ পাৱন হৈ যায় তেতিয়া ঘৰলৈ যাবলৈ, উৰিবলৈ পাখি গজি যায়। ভক্তি মাৰ্গতো স্বচ্ছতাক বহুত পচন্দ কৰে। স্বচ্ছ হ'বলৈ গংগালৈ গৈ স্নান কৰে, কিন্তু পানীৰে আত্মা স্বচ্ছ হ'ব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ সন্তানসকল তোমালোকে স্মৰণ যাত্ৰা পাহৰিব নালাগে। ৰাতিপুৱা যেনেকৈ এয়া অভ্যাস কৰা, তেতিয়া বাণী চলোৱা নহয় কিয়নো সেয়া হ'ল নিৰ্বাণধামলৈ যোৱাৰ যুক্তি। পৱিত্ৰ নহ'লে তোমালোক সন্তানসকলে যাব নোৱাৰিবা, উৰিব নোৱাৰা। এয়াও বুজিছা যেতিয়া সত্যযুগ হয় তেতিয়া কিমান ঢেৰ আত্মা উৰি যায়। এতিয়াতো কিমান কোটি আত্মা আছে। তাত সত্যযুগত গৈ কিবা লাখহে থাকিব। বাকী সকলোৱে উৰি যাব। নিশ্চয় কোনোবাই আহি পাখি দিয়ে নহয় জানো, এই স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাহে আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যায়। ইয়াৰ বাহিৰে পৱিত্ৰ হোৱাৰ আন কোনো উপায় নাই। পতিত-পাৱনো এজন পিতাকে কোৱা হয় পিছে কোনোবাই ঈশ্বৰ বুলি কয়, কোনোবাই পৰমাত্মা অথবা ভগৱান বুলি কয়। হয়তো এজনেই। অনেক নহয়। পিতা সকলোৰে এজনেই। লৌকিক পিতা সকলোৰে নিজা নিজা হয়। বাকী পাৰলৌকিক সকলোৰে এজনেই। সেই এজন যেতিয়া আহে তেতিয়া সকলোকে সুখ দি যায়। পাছত সুখত তেওঁক স্মৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। সেয়াও অতীত হৈ গ'ল নহয় জানো। এতিয়া পিতাই বহি অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ ৰহস্য বুজাইছে। বৃক্ষৰ অতীত, বৰ্তমান, ভৱিষ্যত বহুত সহজ। তোমালোকে জানিছা যে বীজৰ পৰা বৃক্ষ কেনেকৈ হয়? পুনৰ বৃদ্ধি হৈ হৈ শেষত অন্ত আহি যায়। তাকে আদি, মধ্য, অন্ত বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে ভিন ভিন ধৰ্মৰ বৃক্ষ, ভিন ভিন বিশেষতাৰ বৃক্ষ। সকলোৰে বিশেষতা নিজৰ নিজৰ। ফুলবিলাকৰো তোমালোকে দেখা পোৱা যেনেকুৱা বৃক্ষ তেনেকুৱা তাৰ ফুল ওলায়। সেই সকলো ফুলৰ বিশেষতা একে থাকিব। কিন্তু এই মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষত ভিন ভিন হয়। তাত প্ৰত্যেক বৃক্ষে শোভা নিজৰ নিজৰ হয়। এই বৃক্ষত অনেক প্ৰকাৰৰ শোভা হয়। যেনেকৈ পিতাই বুজাই শ্যাম সুন্দৰ, এয়া দেৱী-দেৱতাসকলৰ বাবে। যেতিয়া সত্যপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হয় তেতিয়া তেওঁলোকেই সুন্দৰৰ পৰা শ্যাম হৈ যায়। এনেকুৱা শ্যাম-সুন্দৰ আন কোনো ধৰ্মত নহয়। তেওঁলোকৰ বিশেষতাও চোৱা। জাপানীসকলৰ বিশেষতা, ইউৰোপীয়ানসকলৰ বিশেষতা, চীনাসকলৰ বিশেষতা চোৱা। ভাৰতীয়সকলৰ বিশেষতা সলনি হৈ যায়। তেওঁলোকৰ বাবে শ্যাম-সুন্দৰ বুলি গায়ন আছে, আন কোনো ধৰ্মৰ বাবে নহয়। এয়া মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ। বিভিন্ন ধৰ্ম আছে। তেওঁলোক সকলোৱে কেনেকৈ ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি আহে, এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া পোৱা। আন কোনেও এই কথা বুজিব নোৱাৰে। এই কল্প হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ। ইয়াকে বৃক্ষ বুলি কোৱা বা দুৰীয়া বুলি কোৱা, আধা কল্প হৈছে ভক্তি, যাক ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। 5 বিকাৰৰ ৰাজ্য চলে, কাম চিতাত আৰোহণ কৰি পতিত ক'লা হৈ যোৱা। ৰাৱণ সম্প্ৰদায়সকলৰ চাল-চলন আৰু দৈৱী সম্প্ৰদায়সকলৰ চাল-চলনত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। মনুষ্যই তেওঁলোকৰ মহিমা গায়, নিজকে নীচ পাপী বুলি কয়। অনেক প্ৰকাৰৰ মনুষ্য আছে। তোমালোকেতো ভক্তি বহুত কৰিছা। পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ ভক্তি কৰি আহিছা। প্ৰথমতে হয় অব্যাভিচাৰী ভক্তি। প্ৰথমতে এজনৰে ভক্তি আৰম্ভ কৰে পাছত ব্যাভিচাৰ হৈ যায়। শেষত একেবাৰে ব্যাভিচাৰী হৈ যায়, তেতিয়াই পিতা আহি অব্যাভিচাৰী জ্ঞান দিয়ে। যি জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতি হয়, ইয়াৰ যেতিয়ালৈ খবৰেই নাছিল তেতিয়ালৈ ভক্তিৰ অভিমানতে থাকা। এয়া নাজানা যে জ্ঞানৰ সাগৰ এজনেই পৰমাত্মা হয়। ভক্তিত কিমান বেদ-শাস্ত্ৰ স্মৰণ কৰি শ্লোকও শুনায়ে। এই সকলো হৈছে ভক্তিৰ বিস্তাৰ। ভক্তিৰ শোভা। পিতাই কয় – এয়া মৃগতৃষ্ণাৰ সমান শোভা। সেয়া মৰুভূমিত পানীৰ নিচিনা এনেকৈ চিলিকাই যেন ৰূপহে। হৰিণাৰ পিয়াহ লাগে তেতিয়া সেই মৰুভূমিত দৌৰি দৌৰি ফাঁচি যায়। ভক্তিও এনেকুৱা, তাত সকলোৱে ফাঁচি গৈছে, তাৰ পৰা ওলাবলৈ সন্তানসকলৰ মেহনত লাগে। ইয়াতে বিধিনিও পৰে কিয়নো পিতাই পৱিত্ৰ কৰি তোলে। দ্ৰোপদীয়েও চিঞৰে। গোটেই দুৰীয়াই দ্ৰোপদী আৰু দুৰ্যোধন হয়। আৰু পুনৰ এনেকৈও কোৱা হয় যে তোমালোক সকলো পাৰ্বতী হোৱা যিয়ে অমৰকথা শুনি আছে। পিতাই তোমালোকক অমৰলোকৰ বাবে অমৰকথা শুনাই আছে। এয়া হৈছে মৃত্যুলোক। ইয়াত অকালমৃত্যু হৈ থাকে। বহিয়ে বহিয়ে মূৰ্ছা যায়। তোমালোকে হিম্পিতাললৈ গৈ বুজাব পাৰা। ইয়াতে তোমালোকৰ আয়ু কিমান কম, বেমাৰ হৈ

যায়। তাত বেমাৰ নহ'বই।

ভগৱানুৰাচ – নিজকে আত্মা বুলি ভাৱা, মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। অন্যবোৰৰ পৰা মোহ এৰুৱাই দিয়া তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পাছত কেতিয়াও বেমাৰ নহয়। কালে নাথাব। আয়ুও দীঘলীয়া হ'ব। এই দেৱতাসকলৰ আয়ু দীঘল আছিল নহয় জানো। পাছত দীঘল আয়ু থকাসকল ক'লৈ গ'ল? পুনৰ্জন্ম লওঁতে লওঁতে আয়ু কম হৈ যায়। এয়া দুখ-সুখৰ খেল হয়, ইয়াক কোনেও নাজানে। মেলা আদি কিমান হয়। কুস্ত মেলাত কিমান মানুহে স্নান কৰিবলৈ গৈ একত্ৰ হয় কিন্তু একো লাভ নাই। তোমালোকে নিতৌ স্নান কৰা, পানীতো সকলো ঠাইলৈ সাগৰৰ পৰা আহে। সকলোতকৈ ভাল পানী কুঁৱাৰ হয়। নদীততো লেতেৰা ভাঁহি আহে। কুঁৱাৰ পানী প্ৰকৃতিকভাৱে শুদ্ধ হয়। সেয়ে তাত স্নান কৰিবলৈ বহুত ভাল হয়। আগতে এয়া নিয়ম আছিল, এতিয়া নদীত গা ধোৱা নিয়ম হৈছে। ভক্তি মার্গতো স্বচ্ছতা পছন্দ কৰে। এতিয়া পৰমাত্মাক মাতে যে আহি স্বচ্ছ কৰা। গুৰু নানকেও পৰমাত্মাৰ মহিমা গাইছিল যে আহি অপৰিত্ৰ লেতেৰা কাপোৰ ধোৱা... পিতা আহি অপৰিত্ৰ লেতেৰা স্বচ্ছ কৰি তোলে। ইয়াতে পিতাই আত্মাক স্বচ্ছ কৰি তোলে। সেই মানুহবোৰে আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি ভাৱে। পিতাই কয় – এয়া হয়েই ৰাৱণ ৰাজ্য। সৃষ্টিৰ অৱনতি কলা। গোৱাও হয় – যেতিয়া আমাৰ উন্নতি কলা হয়, তেতিয়া গোটেই সৃষ্টিৰে উন্নতি কলা। সকলোৱে সংগতি হৈ যায়। হে বাবা, আপোনাৰ দ্বাৰা সকলোৰে ভাল হৈ যায়। সত্যযুগত সকলোৰে ভাল হৈ যায়। তাত সকলোৱে শান্তিত থাকে। এখনে ৰাজ্য হয়। সেই সময়ত আন সকলোৱে শান্তিধামত থাকে। এতিয়া এই লোকসকলে মাথা মাৰে যে বিশ্বত শান্তি হওক। তেওঁলোকক সোধা – আগতে কেতিয়াবা বিশ্বত শান্তি আছিলনে, যাক এতিয়া বিচাৰি আছে? পাছে তেওঁলোকে কৈ দিয়ে যে এতিয়া কলিযুগ 40 হাজাৰ বছৰ আৰু বাকী আছে। মনুষ্য ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। ক'ত গোটেই কল্পত 5 হাজাৰ বছৰ, ক'ত এটা কলিযুগৰে 40 হাজাৰ বছৰ বাকী থকা বুলি কয়! অনেক মত। পিতা আহি সঁচা কয় যে 84 জন্মহে। লাখ বছৰ হ'লে তেতিয়া মনুষ্যই জানোৱাৰ আদিও হ'ব পাৰে, কিন্তু নিয়ম নাই। 84 জন্ম মানুহেহে লয়। তাৰ হিচাপ-নিকাচও পিতাই কয়। এই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলে ধাৰণ কৰিব লাগে। ঋষি-মুনিয়োতো নেতি নেতি বুলি কৈ গৈছে অৰ্থাৎ আমি নাজানো। তেনেহ'লে নাস্তিক হ'ল। নিশ্চয় কোনোবা আস্তিক হ'ব। আস্তিক হৈছে দেৱতাসকল। ৰাৱণ ৰাজ্যত নাস্তিক হয়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোকে আস্তিক হোৱা পিছত 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। পিছত জ্ঞানৰ দৰকাৰ নাথাকে। এতিয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ হয় য'ত আমি উত্তমতকৈও উত্তম পুৰুষ স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছো। ইয়াতে যিয়ে যিমান পঢ়িব সিমান উচ্চ পদ পাব। পঢ়া-লিখা বিশ্বৰ মালিক হ'বা, নহ'লে কম পদ পাব। কিন্তু সেয়া সুখৰ ৰাজত্ব। ইয়াতে হ'ল দুখৰ। আস্তিক হ'লে তেতিয়া সুখৰ ৰাজত্ব কৰিবা। পুনৰ ৰাৱণ অহা বাবে নাস্তিক হোৱা, তেতিয়া দুখ হয়। ভাৰত যেতিয়া মুক্ত (সালভেণ্ট) আছিল তেতিয়া অথাহ ধন আছিল, সোমনাথ মন্দিৰ কিমান বিশাল বনোৱা হৈছিল। মন্দিৰ বনাবলৈ ইমান পইচা আছিল তেনেহ'লে নিজৰ ওচৰত কিমান পইচা থাকিব! এই ইমান পইচা ক'ৰ পৰা পালে? শাস্ত্ৰত লিখিছে – সাগৰে থালি ভৰাই ভৰাই দিয়ে। এতিয়া জ্ঞান সাগৰে তোমালোকক ৰত্নেৰে থালি ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোকৰ আঁচল ভৰাই আছে। তেওঁলোকে শংকৰৰ আগলৈ গৈ কয় – আঁচল ভৰাই দিয়া, পিতাক নাজানেই। এতিয়া তোমালোকে জানিছা – পিতাই আমাৰ আঁচল ভৰাই আছে। যাক যিমান লাগে সেয়া ভৰোৱা। যিমান ভালদৰে পঢ়িবা সিমান জলপানি পাব। বিচৰা যদি উচ্চতকৈও উচ্চ দ্বৈত মুকুতধাৰী হোৱা, নহ'লে গৰীব প্ৰজা বা দাস-দাসী, বহুত আছে যিসকলে সম্বন্ধ বিচ্ছেদ কৰি দিয়ে, এয়াও নাটকৰ নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে, পিতাই কয় – মোৰ কোনো চিন্তা নাই। মইতো চিন্তাৰ পৰা মুক্ত। তোমালোককো মুক্ত কৰি আছে। চিন্তাৰ পৰা মুক্ত স্বামী কীন্দা সংগুৰু... স্বামী যিজন সকলোৰে পিতা, তেওঁক মালিকও কোৱা হয়। পিতাই কয় – মই তোমালোকৰ বেহদৰ শিক্ষকও হওঁ। ভক্তি মার্গত তোমালোকে অনেক শিক্ষকৰ পৰা অনেক বিদ্যা লোৱা। পিতাই তোমালোকক যি পঢ়াই এয়া সকলোতকৈ উপৰাম জ্ঞান। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, জানীজাননহাৰ (যিজনে সকলো গোপন কথা জানে) বুলি নক'বা। এনেকৈ বহুতে কয় – আপুনিতো আমাৰ অন্তৰক জানে। পিতাই কয় – মই একোৱেই নাজানো। মইতো তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহিছো, তোমালোক আত্মাসকল নিজৰ এই আসনত বিৰাজমান হোৱা। মইও এই আসনত বহিছো। আত্মা কিমান সৰু বিন্দু হয় – এয়া কোনেও নাজানেই। তেতিয়া পিতাই কয় – প্ৰথমতে আত্মাক বুজা পাছত পিতাক বুজিবা। পিতাই প্ৰথমতে আত্মাৰ জ্ঞান বুজায়। পাছত পিতাৰ পৰিচয় দিয়ে। ভক্তিত সালিগ্ৰাম বনাই পূজা কৰি পাছত শেষ কৰি দিয়ে। পিতাই কয় – এই সকলো হৈছে পুতলাৰ পূজা। যিয়ে এই সকলো কথা ভালদৰে বুজি পাই তেওঁলোকে আনৰো কল্যাণ কৰে। পিতাও কল্যাণকাৰী সেয়ে সন্তানসকলেও হ'ব লাগে। কোনোৱেতো আনক জটিল পৰিস্থিতিৰ পৰা উলিয়াই নিজে ফাঁচি মৰে। অপৰিত্ৰ হৈ পৰে। যি উপাৰ্জন কৰিছিল শেষ হৈ যায়, সেইবাবে পিতাই কয় – সাৱধান হৈ থাকা। কাম চিতাত বহি তোমালোকে ক'লা গৈ গৈছা। তোমালোকে কোৱা আমিহেই ধুনীয়া আছিলো, আমিহেই ক'লা হৈছে। আমিহেই দেৱতা আছিলো, আমিহেই তললৈ নামি গ'লো। নহ'লে 84 জন্ম কোনে লয়? এই হিচাপ পিতাই বুজায়। সন্তানসকলে বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। আধাকল্পৰ পৰা যি বিষয়

মাগৰত পৰিছা তাৰ পৰা ওলোৱা মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ নিচিনা (ইমান সহজ) নহয়। যদি কোনোবাই অকণমান জ্ঞান লয় তেতিয়া তেওঁৰ বিনাশ নহয়। এয়া হৈছে সত্য-নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা, পিছে প্ৰজাও হৈ যায়। অলপ বুজি গুচি যায়, (যদি বিচৰা) পুনৰ আহি বুজি লোৱা। আগতে গৈ মনুষ্যৰ বৈৰাগ্যও আহিব। যেনেকৈ শ্মশানত বৈৰাগ্য আহি যায়, বাহিৰলৈ ওলাল সেয়া সমাপ্ত। তোমালোকেও যেতিয়া বুজি পোৱা, ভাল ভাল বুলি কোৱা, বাহিৰলৈ গ'লে শেষ। তেওঁলোকে কয় – এই কাম সমাপ্ত কৰি আহিম। বাহিৰলৈ গ'লে মায়াই মাথা ঘূৰাই হয়। লাখৰ ভিতৰত কোনোবাহে ওলায়। ৰজাৰ পদ পাবলৈ – এই ক্ষেত্ৰত মেহনত লাগিব। প্ৰত্যেকে অন্তৰেৰে সোধা – বেহদৰ পিতাক আমি কিমান স্মৰণ কৰোঁ? কয় – পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যায়। আৰে, অজ্ঞান কালতো কেতিয়াবা এনেকৈ কোৱা যে আমাক পিতাই পাহৰি যায়।

বাবাই কয় – হয়তো কিমানে তুফান আহক তোমালোকে অস্থিৰ নহ'বা। তুফান আহিব, কেৱল কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰিব নালাগে। কোৱা হয় – বাবা, মায়াই যাদু লগাই দিছে। বাবাই কয় – অতি মৰমৰ সন্তানসকল, স্মৰণ কৰা তেতিয়া মামৰ নোহোৱা হ'ব। আত্মাত মামৰ (বিকাৰৰ লেপ) পৰিছে, স্মৰণৰ দ্বাৰা নোহোৱা হ'ব। পিতাও বিন্দু হয়। কেৱল পিতাৰ স্মৃতিৰ বাহিৰে মামৰ নোহোৱা কৰিবলৈ আন কোনো উপায় নাই। অহু! অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) কল্যাণকাৰী পিতাৰ আমি সন্তান সেইবাবে নিজৰ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে যাৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন শেষ হৈ যায় এই ক্ষেত্ৰত সাৱধান হ'ব লাগে।

(2) পঢ়া ভালদৰে পঢ়ি জ্ঞান ৰত্নৰ দ্বাৰা নিজৰ আঁচল ভৰপূৰ কৰিব লাগে। জলপানি ল'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান উদ্বোধৰ পৰা মুক্ত, নিশ্চিন্ত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: ব্ৰাহ্মণজন্মবিশেষতাকপ্ৰকৃতিগতস্বভাৱবনাওঁতাসহজপুৰুষাৰ্থীহোৱা
ব্ৰাহ্মণ জন্মও বিশেষ, ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম আৰু কৰ্মও বিশেষ অৰ্থাৎ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ হয় কিয়নো ব্ৰাহ্মণে কৰ্মত সাক্ষাৰ পিতা ব্ৰাহ্মাক অনুসৰণ কৰে। সেয়ে ব্ৰাহ্মণৰ স্বভাৱে হৈছে বিশেষ স্বভাৱ, সাধাৰণ বা মায়াবী স্বভাৱ ব্ৰাহ্মণৰ স্বভাৱ নহয়। কেৱল এয়া স্মৃতি স্বৰূপত থাকা যে মই বিশেষ আত্মা হওঁ। এই স্বভাৱ যেতিয়া প্ৰাকৃতিক হৈ যাব তেতিয়া পিতাৰ হোৱাটো সহজ অনুভৱ কৰিব। স্মৃতি স্বৰূপ সমৰ্থ স্বৰূপলৈ পৰিৱৰ্তন হ'ব – এয়াই সহজ পুৰুষাৰ্থ।

স্লোগান: পৱিত্ৰতাআৰুশান্তিৰকিৰণচাৰিওফালেবিস্তাপাওঁতাজনেহ'ললাইটহাউচ (আলোকস্তুম্ভ)।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!